

AIXÒ ÉS TOT

Silvia Berbís
periodista

Déu i internet no porten article

Fa certa impressió pensar-ho. Déu i internet són dos de les escasses paraules que no es fan acompanyar per un article... La reflexió no és meua, és de Rosa Maria Calaf, la qual me'n va fer adonar en una conversa inoblidable i fugaça que vam tindre a Amposta, on va vindre convidada pel Patronat Catalunya Mò'n i LA VEU DE L'EBRE per explicar la seua experiència com a corresponsal a la Xina. Potser l'afirmació no respon a una veritat absoluta —de fet, tampoc crec que existisquen—, però en tot cas la majoria trigaríem a trobar-ne una altra. En tot cas, aquesta dona de bandera i cabells rojos intensos com el seu pensament es referia al poder omnipresent amb què aquest mitjà tecnològic s'ha colat a les nostres vides fins a crear-nos-en dependència. Jo, si no me n'ad-

**“Si perdem el rumb
i ens estrellem, podem
donar-ne la culpa
a internet, però no”**

ministro una dosi diària, sento que he perdut la connexió amb el món, la qual cosa a vegades m'és tan satisfactòria com una cura mental de balneari, tot siga dit. Parlàvem de la incertesa que crea aquest ull omnipresent entre els mitjans de comunicació tradicionals com a font d'informació fins ara essencials. I ho han de continuar sent, defensa aquesta veterana que allà on mira clava uns ulls brillants i profunds com la seua visió del món i de la realitat. Tot és qüestió de saber-se adaptar sense perdre pel camí l'objectiu bàsic del periodisme, que és el contingut, remarca. I és que no corren bons temps ara per a aquesta professió que té una missió social indefugible. La rapidesa que imposa el sistema, les lleis del mercat, les pressions polítiques i les econòmiques, o totes dos a la vegada en un joc antagònic de subtils i barroeria, s'imposen en sacrifici dels continguts. Si perdem el rumb i ens estrellem, podem donar-ne la culpa a internet, però no, perquè això seria tan enganyós com culpar Déu de les nostres desgràcies.